

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andreu Șaguna
APARE SĂPTĂMĂNAL

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe

se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor

un șir pețit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile

se adresează Administrației ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Nr. 13.495/1938 Pres.

Nicolae,

din îndurarea lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu și Mitropolit al Românilor ortodocși din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș

Iubitului cler și popor: Har și milă dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Isus Hristos.

„Cu vrednicie să umblați după chemarea cu care sunteți chemați; cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare, îngăduind unul altuia cu dragoste; nevoindu-vă a păzi unirea Duhului întru legătura păcii”. Efeseni 4, 1-3.

Vin și de data aceasta cu duhul meu la Voi, iubiții mei fii sufletești, ca să mă bucur împreună cu Voi de praznicul Nașterii Domnului și împreună să dăm mulțumită lui Dumnezeu că ne-a învrednicit să-l ajungem și 'n anul acesta. Dar vin la Voi și cu cuvântul meu, ca să Vă împărtășesc cu părintească dragoste învățături și povețe din prilejul acestui mare praznic. Căci ziua de astăzi, sfințită prin sosirea în lume a Fiului lui Dumnezeu, trezește în sufletele noastre gândiri înalte, simțiri alese și pătrunzătoare. Toate se îndreaptă către Domnul și Mântuitorul nostru, care ne întâmpină din mijlocul praznicului Nașterii Sale și se coboară la noi cu adevărul lui, cu darul lui, cu duhul lui, cu evanghelia, cu crucea, cu iubirea lui, așteptând să-i deschidem larg porțile inimilor noastre și să-l primim în lăuntru lor. Să facem deci și noi ca păstorii cari cu bucurie s'au apropiat de Domnul în noaptea cea sfântă, ca magii să ne închinăm lui și să-i aducem daruri smeritele noastre silințe de a împlini voia lui, toată obștea creștinească să cânte astăzi cu glas de nescârșită bucurie: „Hristos se naște, măriți-l; Hristos din ceriuri întâmpinați-l; Hristos pe pământ, înălțați-vă...”.

Astfel, cu Hristos în inimile noastre și cu Hristos razim al pașilor vieții noastre, vom înfrunta mai ușor vrășmașii și răutățile acestei lumi. Ele s'au îngâmădit peste măsură în vremea de azi. Solia păcii pe pământ, pe care a vestit-o oastea cerească deasupra peșterii din Vifleem, a răsănit și de data aceasta într-o lume plină de împărecheri, de lupte și sfășieri între oameni și popoare. În Răsăritul îndepărtat se poartă războiul crâncen și împreună cu mari jertfe între împărăția Japonizilor și cea a Chinezilor. În Spania uciderea fără cruțare între frații de același sânge, de aceeași limbă și credință încă nu s'a sfârșit și e greu de spus când va lua sfârșit. Înainte de aceasta cu abia câteva luni era gata să se deslănțue războiul între statele cele mai mari și mai luminate din Europa și numai un pas ne-a despărțit de el. Valurile stărnite atunci nu s'au liniștit nici acum

și nu e zi care să nu aducă mereu pricină de învrăjbire. E neliniște pretutindenea în lume, încât unii oameni înclină să creadă că omenirea se găsește la marginea unei prăpăstii de unde nu mai este întoarcere.

Noi însă, oameni cu credință în Dumnezeu, nu suntem de părerea aceasta. Nu suntem ca ceice n'au nădejde. E, fără îndoială, mare fierbere astăzi în lume, ca întotdeauna când se împoncișează cu înverșunare puteri protivnice și când viața morală e în destrămare. Dar Dumnezeu e și astăzi la cârma lumii. Cu puterea Lui, cu înțelepciunea și cu iubirea Lui. Acestea sunt mai mari și mai presus decât toate încurcăturile de pe pământ și gândurile lui Dumnezeu vor rămânea biruitoare peste toate împotririile ce li s'ar pune în cale. Cu această liniște și cu această încredere trebuie să primim noi cei credincioși viața tulburată a zilelor noastre. Și încă ceva: s'o ajutăm să se liniștească! Oricât de smerit ar fi locul ce-l ocupă în lume, fiecare creștin e dator să fie crainic al împărăției păcii pe pământ. Drept aceea Vă îndemn și eu, iubiții mei, la acest mare și dumnezeesc praznic al păcii, cu sfântul apostol Pavel: „Cu vrednicie să umblați după chemarea cu care sunteți chemați, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare, îngăduind unul altuia cu dragoste; nevoindu-vă a păzi unirea duhului întru legătura păcii”.

Chemarea cu care suntem chemați întru Domnul nostru Isus Hristos este aceea de fii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai împărăției celei veșnice a lui, după cuvântul evanghelistului: *Câți l-au primit pe dânsul, le-a dat lor putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu* [Ioan 1, 12; Romani 8, 17]. Această chemare e cinstea cea mai mare la care poate ajunge omul, e cinstea ridicată mai presus de orice cinste ar avea cineva dela oameni, e cinstea în legătură cu ținta cea mai din urmă a vieții omenești, în legătură cu Dumnezeu și cu veșnicia. Această cinste nu se poate cumpăra cu nici un bun de pe lumea aceasta. Ea e dela Dumnezeu. Celce a primit chemarea la această

Apelul Majestații Sale Regelui Carol al II-lea

„Înfăptuirile trecutului nu ne pot ajuta, dacă nu asigurăm propășirea viitorului. Patria noastră a fost creată de cei ce au adormit; azi se ridică o Românie renăscută, pe care toți sunt datori să o întărească printr'un desăvârșit și dezinteresat patriotism. Azi Țara are nevoie mai mult decât oricând, ca toți fiii ei, uniți într'un singur mănunchiu, să aibă o singură credință și o singură voință. Nu mai este timpul șovăelii și al așteptării. Românii de astăzi nu se pot mulțumi cu realizările istoriei, ci trebuie să priceapă dela mic la mare, că acum a sosit clipa supremă a muncii spornice de consolidare și glorie. Trebuie ca națiunea să priceapă că orice român este astăzi, mai mult ca oricând, ostaș al României, un ostaș al renașterii românești”.

cinste, acela să se poarte cu vrednicie față de ea — zice apostolul, adecă să-i rămână credincios și cu statornicie neclătinată. Așa se cade să fie adevăratul creștin care-și vede datoriile sale de fiecare clipă în lumina veșniciei. De aceea el e ridicat deasupra nimicniilor acestei lumi. E pătruns de menirea sa cea netrecătoare. În raport cu ceilalți oameni, cu frații săi, creștinul se va purta cu smerenie, fiindcă știe că nimic nu are ce nu ar fi primit și încă multe îi lipsesc din cele ce ar trebui să le aibă; se poartă cu blândețe, adecă fără supărare față de ceice i-ar fi greșit; cu îndelungă răbdare care nu este altceva decât iubirea cea îngăduitoare față de semenii noștri. Trăim într'o vreme care par'că și-a perdut răbdarea, care dă năvală grăbită la orice și calcă sub picioare ceea ce nu i se pleacă. Creștinul în mijlocul acestei lumi nerăbdătoare să deie pilda omului cu îndelungă răbdare, ceea ce nu-i tot una cu a fi nepăsător și a aștepta cu mâinile în sân să-ți cadă totul de-a gata. Ci răbdarea e semn de putere neîmpuținată în fața greutăților prin cari răsbește binele în lume, așa cum Dumnezeu e răbdător cu slăbiciunile oamenilor și nu-i părăsește, ci așteaptă îndelung ca să-i poată folosi în slujba scopurilor sale în lume. Smerenia, blândețea și îndelungă răbdarea nu sunt altceva decât laturi ale virtuții celei mari a iubirii, care nu se trufește, nu se întărește, toate le rabdă și care niciodată nu cade, ci peste toate rămâne biruitoare [I. Cor. 13, 4-8]. Unde iubirea se sălășluiește, acolo se netezesc drumurile pentru traiul oamenilor împreună și deasupra tuturor deosebirilor se păzește „unirea duhului întru legătura păcii”.

Iubirea se coboară însă deodată cu Hristos-Domnul, care a adus-o în lume. Unde El pune stăpânire peste sufletele oamenilor, acolo se înfrățesc gândurile, se tolesc patimile, amuțesc vrășmașii, se deslușesc țințele cele mari și

viața începe a curge în aceeași alvie către ele. Celor ce sunt tulburați de neliniștea vremurilor de astăzi, nu le pot recomanda altceva decât să-și îndrepte privirile spre Hristos și să intre sub ascultarea și puterea lui. Sub steagul lui Hristos, în biserica lui, ca într'o mare familie de frați au stat dealungul veacurilor unii lângă alții bogați și săraci, stăpâni și robi, filosofi și neînvățați, oameni de toate vrăstele și de toate stările, cu suferințele, cu bucuriile și cu nădejile lor. Ea este chemată să păzească și 'n vârtejul sbuciumatelor zile de astăzi „unirea duhului întru legătura păcii”.

În slujba acestei lucrări de înfrățire, care se petrece mai cu înlesnire în zona stămpărată a simțimentelor, se găsește și acum, ca întotdeauna, în sânul neamului românesc sfânta noastră biserică strămoșească. Cu iubire de mamă ea cheamă pe toți fiii ei la pace și bunăvoință. Ceasul de față ne poruncește să ne strângem rândurile toți bunii români în fața primejdiilor ce ne pândesc dinlăuntru și dinafara hotarelor țării. De aceea până la unul suntem datori să-i stăm cu toții într'ajutor înțeleptului nostru Suveran, ca să conducă destinul acestui neam spre limanuri ferice. Și cum criza prin care trecem în momentele de față e de ordin moral, trebuie să deschidem toate izvoarele de tărie sufletească din cari s'a adăpat în trecutul său poporul nostru. Renașterea națională, pe care cu toții o dorim, va fi posibilă și va rămânea trainică numai dacă va fi așezată la temelie ei înnoirea forțelor morale ale națiunii. Iar această înnoire nu se poate înfăptui decât prin puterea de prefacere a credinței religioase și prin pătrunderea ei în adâncul sufletelor.

Să folosim praznicul Nașterii Domnului pentru a-i face neamului nostru acest mare și mântuitor bine. Să faceți văzută, iubiții mei, nașterea lui Hristos în vorbele Voastre, în faptele Voastre, în casele și familiile Voastre, în toată viața cea

dintre Voi. Cu vrednicie să umblați după chemarea cu care sunteți chemați, îngăduind unul altuia cu dragoste și nevoindu-Vă a păzi unirea duhului întru legătura păcii.

Impărtășindu-Vă arhieriasca Noastră binecuvântare și făcându-Vă din toată inima urări ca aceste sfinte sărbători, precum și cele ce vor urma al Anului nou și ale Bobotezii, să le petreceți cu gândul la chemarea Voastră, cu bucurie și pace și să Vă învredniciți a le ajunge întru mulți ani, am rămas

Sibiu, la sărbătorile Nașterii Domnului din anul 1938.

Al Vostru al tuturor de tot binele voitor

NICOLAE

Arhiepiscop și Mitropo lit

Despre Suveranul nostru, într'un articol semnat de dl Winston Churchill și apărut Miercuri în ziarul „Daily Telegraph”, se declară între altele: „Am primit acum câțiva timp în Anglia vizita M. S. Regelui Carol II al României. Impresia pe care El a creiat-o la Londra a fost cât se poate de favorabilă. Publicul britanic și-a dat seama că are de a face cu un adevărat om, cu un foarte capabil Domnitor, care știe să facă față dificultăților, oricât de grele ar fi ele, cu numeroase resurse și cu hotărâre”.

Abonați organul național-bisericesc

„Telegraful Român”

Invităm iubiiții noștri cetitori și abonați ca, în cercul cunoșcuților și prietenilor, să stăruiască spre răspândirea vechiului nostru ziar, întemeiat în 1853 de Șaguna.

Telegraful Român, sprijinit de condeie încercate și viguroase, va contribui și mai departe, cu articole, informații, note, de interes general, la desăvârșirea muncii necurmate ce o poartă pentru neam și biserică.

Abonamentele se fac prin mandat postal adresat către:

Administrația Telegrafului Român, Sibiu.

Rugăm a se scrie legibil: numele abonatului și locuința sa

Redacția și Administrația Telegrafului Român

Intruparea iubirii dumnezeiești

În peștera din Vifleem s'a petrecut acum aproape două mii de ani evenimentul care depășește infinit de mult în însemnătate tot ce s'a petrecut vreodată pe pământ în sbuciumata istorie a lumii.

Copleșitor este filmul acestei istorii care se scurge neîntrerupt cu complexitatea, cu varietatea și cu bogăția nesfârșită de motive, de fapte și de pasiuni omenești. Dar toată această măreție și complexitate de scene, de sentimente, de idei, de acțiuni mari și mici se reduce cu toate acestea la un numitor comun având ca izvor tainicile și adâncile, dar totuși omeneștile puteri din lumea creată. Istoria se reduce astfel la o desfășurare a potențelor naturii omenești, sigur la o desfășurare care în fiecare moment e hotărâtă de voințele omenești ce au posibilitatea să brodeze în forme nesfârșite dantela istoriei din puterile omenești ce stau la dispoziție. Sunt variate manifestările și creațiunile istorice, sunt libere, dar toate se explică din natura creată a omului, din latențele ei, întreagă se mișcă pe traseul închis de zidurile cu neputință de spart cari sunt limitele firii omenești.

Nici istoria poporului ales în Vechiul Testament, întovărășită și influențată de revelația prin profeți, n'a ieșit din această condiție a pur-omeneștilor. Ea a avut doar avantajul să audă prin anumite organe alese graiul de după ziduri al lui Dumnezeu. Dar de o dărâmare a zidurilor, de-o coborâre în matca ei a lui Dumnezeu, nu s'a împărtășit nici ea. Revelația de acolo n'a fost o vedere a lui Dumnezeu, a celui alt tărâm, ci o auzire numai, din auzire făcându-și bărbății Vechiului Testament o închipuire a realităților ce aveau să vie odată din cer și pe pământ.

Moment nou, moment neexplicabil, neprovenit din istoria omenească, coborât din cer în matca ei dar și cu colaborarea ei, — prin naștere din femeie — a fost cu adevărat numai Isus Hristos. Numai prin Isus Hristos istoria a fost scoasă din monotonia ei, din linia prelungită continuu dar mereu aceeași, avansând în noapte spre nici o țintă, vărsând fiecare rând de oameni la încheierea vieții lor în alt întunec și mai gros, și mai chinător, în șeolul Vechiului

Testament, sau în infernul credințelor greco-romane.

În Vechiul Testament Dumnezeu arăta de sus drumul, dar nu s'a coborât însuși în caravana istoriei! Se arăta uneori, dar totdeauna ca unul ce e dincolo de istorie, ce nu vrea să se angajeze personal în ea.

Formele în cari se arăta, nu erau consistente, durabile, nu împărtășeau soarta formelor coerente ce se nasc, trăesc și mor în desvoltarea naturală istorică.

Dumnezeu nu s'a îmbrăcat în Vechiul Testament într'o formă, într'o individualitate care să facă parte integrantă din istorie și pe care s'o păstreze El definitiv, ci își plăsmuia accidental a înfățișare sau alta, ce nu era crescută din adâncul creațiunii, ca să arate că El însuși nu se încetățenește printr'o individualitate istorică reală, în cuprinsul istoriei.

Toate revelațiunile lui Dumnezeu din Vechiul Testament rămăneau extraistorice, dochetice.

Oamenii din Vechiul Testament știau că există un Dumnezeu care poartă un mare interes lumii, dar nu știau, decât prin credință în profeți, că interesul lui pentru lume e chiar așa de mare încât să fie în stare să se coboare real în ea, ca un mădular al ei, supunându-se legilor ei, devenind ființă omenească tot atât de consistentă, de reală ca toate celelalte.

Prin această unire a planului istoric cu cel ceresc, a vieții omenești cu cea dumnezească, Isus Hristos a arătat că destinul omului după moarte întrece chiar cele mai optimiste așteptări omenești; întrece credința în prelungirea veșnică și monotonă a vieții omenești pe o linie paralelă, dar distanțată de cea dumnezească. El ne-a arătat perspectiva unui urcuș neînțeles în nemărginitele ținuturi ale tainelor, ale frumuseților, ale bogățiilor vieții dumnezeiești, capabile să satisfacă în veșnicie toate dorurile și toate aspirațiunile noi ale ființei omenești.

În Isus Hristos s'a arătat realizată, deci dovedită, ținta spre care se mișcă istoria omenească, ce așteaptă pe fiecare om dacă nu se opune să meargă spre această țintă. Isus Hristos e torța ce luminează întreaga istorie, e «lumina lumii». Noi avem cea mai sigură și mai înălțătoare fi-

losofie a istoriei: este Isus Hristos. În lumina pe care o aruncă El în urma Lui, peste toate veacurile până la sfârșitul lumii, cei ce cred în El nu orbecăiesc în întunec, ci pășesc siguri știind ce au să facă și ce-i așteaptă.

Aceste gânduri sunt și un început de răspuns la întrebarea desbătută azi într'o anumită teologie: cum se poate ca un fapt istoric trecut, cum este existența lui Isus Hristos, cu moartea și cu învierea Lui, să aibă putere mântuitoare în fiecare clipă ulterioară a timpului?

Trecutul nu e cu desăvârșire trecut în credința creștină. El e și prezent, nu numai prin pilda și prin repercursiunile ce le lasă în urma sa, ci mai ales prin aceea că subiectul omeneștilor care a trăit un anumit moment al timpului rămâne în veci, păstrând acel moment în sine cu o eficiență netrecătoare. Isus Hristos care a trăit 33 de ani în istorie e viu în veacul veacului; conținutul trăirii Lui, faptele Lui pentru oameni, cu motivația lor de adâncă iubire, tot ce-a simțit pentru oameni în acel scurt răstimp, locul ce l-a dat atunci omnirii în sufletul Său, puntea ce-a aruncat-o în acei ani dela Sine la oameni, nu se mai desființează din El. El rămâne față de fiecare generație care apare pe pământ în aceeași apropiere, comunicându-i aceeași iubire prin firea sa omenească, același har. A fost mult până a intrat în istorie, într'un anumit punct al desfășurării ei. După aceea, chiar dacă a ieșit din ea, n'a mai ieșit cu totul din legătura cu ea, nu s'a mai repus în situația total transcendentă în care era înainte de intrupare, ci a rămas pe un plan de unde participă la ea în mod activ, precum ea participă la viața Lui (vezi Biserica lui Hristos). Isus Hristos odată ce-a făcut, ca orice om, o postatie istorică, rămâne contemporan cu toată istoria, trăește tot timpul ei, e intim întregului curs istoric.

Aceasta nu însemnează că ia ființelor omenești libertatea lor, că determină istoria așa încât ea să nu mai fie decât manifestarea și desfășurarea voinții Lui. El nu este intim ei altfel decum a fost intim răstimpului trăit pe pământ: apropiat ființelor omenești prin iubirea revărsată din El pe căi omenești, ușor accesibil celor ce-L caută, gata de-a ajuta celor ce voesc să-L primească ajutorul, dar nu forțând, nu silind pe oameni să lucreze după voia Lui. El rămâne față

* FOIȘOARA *

Colindele noastre și colindele engleze

Aproape toate sărbătorile sfinte noastre Biserici Dreptmăritoare de Răsărit sunt însoțite de frumoase obiceiuri și datini creștine. Între acestea cele cari întovărășesc sărbătoarea Nașterii Domnului nostru Isus Hristos, par'că covârșesc în frumuseți și duioșie pe toate celelalte.

Colindele noastre de Crăciun, cu profundele lor rezonanțe de spiritualitate, definesc atât de perfect toată gingășia de simțire a poporului nostru credincios — din sânul căruia ele au răsărit — pentru Pruncul ceresc ce acum s'a născut, ca să ne izbăvească din robia păcatului. Textul și melodia acestora așa de minunat armonizate, constituie una din cele mai inevaluabile bogății ale folclorului nostru românesc.

Dar mai mult decât atât: cuprinsul istorico-dogmatic al colindelor noastre pune în plină evidență temeinicia credinței poporului nostru. Circumstanțele istorice ale Nașterii Domnului, ca și terminologia strict dogmatică în care aceasta este cuprinsă, probează cu tărie sănătosul fundament al

credinței lui. Nu superstiția deci, constituie baza credinței poporului nostru, așa cum anumiți „iluminați” veniți de peste graniță — pentru a justifica transformarea țării noastre în „teren de misiune” — vor s'o prezinte. Credință întemeiată pe cunoașterea perfectă a adevărilor veșnice ale propovăduirii dumnezeiescului nostru învățător Isus Hristos, conservate integru de sfânta noastră Ortodoxie, iată credința poporului nostru, ce cu claritate se vedește chiar și numai din colindele de Crăciun.

Marele popor Englez, cunoscut întregi lumi ca adânc și conștient religios, printre bogatele lui tradiții religioase, numără și pe aceea a colindelor.

O binevoitoare invitație a Colegiului teologic din Leedz, la tradiționalul lui concert anual de colinde, m'a pus în plăcuta situație de a cunoaște această creștinească datină ce însoțește și Crăciunul englez.

Colindele englezești, ca și colindele noastre, îmbracă în lumina bucuriei de Crăciun aceleași personaje evanghelice: Preacurata Fecioară Maria, logodnicul ei Iosif, Pruncul ceresc Isus, Sf. Păstori, înțelepții Magi ai Răsăritului, Irod cel crud etc. Ceeace constituie însă o notă specifică aproape tuturor colindelor, este tonul de simțită gravitate, gravitate care de altfel cuprinde întregul ansamblu de viață al poporului englez. Mai categorice uneori, decât colindele noastre, în exprimarea adevărilor dogmatice ale intrupării Cuvân-

tului lui Dumnezeu, și mai precise în determinarea îndatoririlor creștine față de această revelație divină, ele nu sunt lipsite totuși de senina notă de bucurie, atât de general caracteristică acestor imnuri ale Crăciunului. Unele dintre acestea sunt dedicate exclusiv Maicii Domnului, mult venerată pentru nașterea Mântuitorului lumii, altele numai Pruncului Isus, adormit în cântecele line ale ingerilor, în ieslea staulului din Vifleem. Acestea din urmă, atât prin conținut cât și prin melodie, sunt învăluite într'un duios lirism.

Originea colindelor în viața poporului englez este foarte îndepărtată. În repertoriul de douăzeci și două de colinde ce-mi stă în față, executat la concertul mai sus amintit, văd unele cari urcă până la vechimea de cinci și șase sute de ani. Ele alcătuiesc deci, ca și colindele noastre la noi, una din marile bogății ale folclorului englez.

În cele următoare vom culege câteva mai specifice, pentru a ne face o cât de palidă idee despre caracterul acestora.

Iată una, care prin cuprinsul ei dogmatic s'ar putea întrucâtva asemăna cu colinda noastră: „Astăzi prorociile” (vezi T. Popovici: „Florile dalbe”, pag. 28):

I
Marele Dumnezeu din ceruri
a coborât pe pământ.
Mama lui o Fecioară neprihănită
pe El L-a născut;

Tatăl cel veșnic singurul Lui tată;
El doarme în iesle, El domnește
Refren: pe tron.

Deci să-L adorăm,
Iubirii Lui să ne încredințăm,
Ca să ne mântuiască pe noi
păcătoșii,
El care a venit din cer.

II
Iată pe Emanuel, iată copilul,
Flul promis atât de blând Mariei;
A cărui putere și stăpânire va
crește deapururi,
Prințul care va rândui o împărăție
a păcii.
(Refren)

III
Minunatul Mijlocitor, nemărginit în
putere,
Chipul desăvârșit al Tatălui,
Lumină din lumina Lui,
Iată-L acum îmbrăcând înfățișarea
omului,
(Refren)

IV
Cuvântul care zace în fericirea
dumnezeirii,
Vine acum în trup, să-ndure grele
suferințe;
El este celce a fost și veșnic va fi,
Acum însă se face ceeace El n'a fost,
Pentru mine și pentru tine.
(Refren)

Iată o singură strofă dintr'o altă colindă care se aseamănă cu colinda noastră: „Hai cu toți să ne suim” (vezi T. Popovici, pag. 14):

Crăciunul și datoriile pastorale ale preotului

Sărbătorim din nou praznicul Nașterii Mântuitorului. Steaua strălucește, magii călătoresc, îngerii cântă și colindătorii vestesc nașterea lui Isus Hristos. Casele tuturor creștinilor sunt găsite pentru sărbătoare. Totul este aranjat și pregătit în anul acesta, așa cum a fost și anul trecut și în toți anii ce s'au scurs. Cei bogați și-au încărcat casele cu tot felul de bunătăți, și-au cumpărat haine strălucitoare, mâncări alese, vinuri bune și acum se întâlnesc rudeniile și prietenii ca să se distreze. La sate e horă, sunt tot felul de jocuri și e veselie. În orașe e teatru, cinematograf și sunt orgii...

Dar alături de cei îmbelșugați, alături de acești răsfățați ai vieții, trăesc în aceleași sate și orașe un număr și mai mare de oameni lipsiți, de oameni cari n'au îmbrăcăminte, n'au hrană și n'au un adăpost încălzit. Alături de cei bogați sunt și mai mulți oameni săraci, alături de cei sănătoși sunt mulți bolnavi, alături de cei veseli sunt foarte mulți oameni triști, oameni cari își plâng durerile multiple...

Hristos se naște pentruca pe toți oamenii să-i renască, Hristos coboară pentruca toți să se înalțe, Hristos vine pe pământ pentruca noi să putem urca la cer, Hristos vine în lume ca să mângâie pe cei plâng, să aline durerile celor ce sunt în suferință, să le ușureze povara și să învețe pe cei bogați să dea din prisosul lor și celor ce n'au. Deci Nașterea lui Hristos trebuie să fie mai întâi, pentru orice

Rosturile ei și fețele ei binecuvântate sunt nenumărate. Dacă meditam numai asupra faptului că ea este și o coborâre la noi a iubirii dumnezeiești în formă reală omenească, și e destul ca să ne cutremure și să ne copleșească.

Este forma aceasta omenească de comunicare a iubirii dumnezeiești o modalitate sublimă, adecvată acelei iubiri? Iată o mare întrebare, care ar merita o serioasă meditație.

Fă-ne Doamne vrednici să simțim iubirea Ta și fericirea apropierei Tale!

D. STĂNILOAE

creștin, sărbătoarea sufletului, începutul creștinătății și începutul încreștinării noastre. Și cel dintâi chemat la lucrarea de încreștinare a lumii este preotul, este acest reprezentant permanent al lui Dumnezeu în mijlocul oamenilor.

Preotul e dator să pună în aplicare toate mijloacele și să pună în lucrare toate puterile lui suflătești și trupești, pentruca să facă să vadă și să simtă senzul adevărat al Sfintei Nașteri și lumea orbită de păcate și insensibilă față de bunurile spirituale, pe cari cerul le împărtășește pământului. Preotul trebuie să se străduiască și să influențeze asupra fiilor săi suflătești, încât fiecare să simtă de Crăciun bucurie mare, nu pentru bunurile pe cari pământul și viața trecătoare i-le-a dat, ci pentru darurile pe cari cerul le trimite omului în noaptea Sfintei Nașteri. Preotul trebuie să-l lumineze credințioșii în așa fel, încât fiecare să se veselească duhovnicește, simțind dragostea nemărginită pe care Dumnezeu-Tatăl o arată neamului omenească prin nașterea Fiului. Deci de Crăciun datoria pastorală a preotului este să tempereze bucuriile izvorâte exclusiv din ceea ce este pur pământesc, trupesc și trecător și să stimuleze la maximum bucuriile izvorâte din bunurile cu valoare eternă, din bunurile de origină și cu devenire cerească.

Pasul cel dintâi ce trebuie făcut pe acest drum, este acela ca preotul să stăruiească și să pregătească lucrurile din vreme în așa fel încât în zilele Crăciunului nici un credincios din parohia sa să nu lipsească dela slujbele cari se fac la biserică. Pentru creștinul acela care n'a fost pregătit, care nu simte nici un fel de necesitate lăuntrică de a participa în zilele Crăciunului la sfânta liturghie, pentru un asemenea om nu este astăzi nașterea lui Hristos. Locul cel dintâi unde creștinul e dator să întâmpine pe Hristos celce se naște, este biserica și împrejurarea cea mai solemnă a întâlnirii lui Dumnezeu, care coboară, cu omul, care se înalță, este cultul divin ortodox. Deci omul care nu simte nici o necesitate sufletească de a merge în zilele Crăciunului la biserică, este o ființă care n'a înțeles

nimic din taina Sfintei Nașteri, este un om care nu se poate înalța, fiindcă nu s'a desprins din legăturile pământului. Și unde sunt asemenea oameni, însemnează că și preotul își are partea lui de vină, pentru care motiv nici el nu poate gusta toată bucuria, pe care o revărsă peste lume Nașterea lui Hristos.

O altă datorie a preotului este aceea de a învăța, de a lumina, de a lămuri, prin predică, la biserică, pe credincioși asupra faptului cum trebuie să serbeze ei Crăciunul, asupra felului cum au să trăiască și cum să-și petreacă clipele vieții în aceste zile de praznic împărătesc. «Credința este de aur» (Rom. 10, 17), iar trăirea virtuoasă, trăirea morală, este o consecință a credinței. Deci învățarea trebuie să premerge faptei, iar persoana chemată să facă această învățare, este preotul. Păstorul de suflete care neglijează îndeplinirea funcțiunii predicatoriale, absentează dela o datorie esențială a misiunii preoțești. Și se cuvine să nu fie această absență, mai ales în zilele praznicelor împărătești.

Stimularea săvârșirii carității creștine în parohie, trebuie să fie iarăși grijă specială a preotului acum de Sfintele sărbători. Preotul trebuie să creeze în parohie acea stare sufletească, în virtutea căreia creștinul cel îmbelșugat, ca și cel ce are numai indispensabilul vieții, să nu simtă liniște, să nu simtă bucurie, să nu simtă farmecul Sărbătorilor, decât atunci când, din prisosul său, a dat și vecinului lipsit, a dat și văduvei, a dat și orfanului, a dat tuturor celor ce sunt în suferință. La Nașterea Domnului preotul trebuie să actualizeze mai mult decât oricând învățătura Sfântului Gură de Aur despre milostenie: «Când vezi un sărac, nu fugi de el, ci îndată te gândește dacă ai fi tu în locul lui. Gândește-te că el toate le are comune cu tine și că totuși este deopotrivă cu câinii tăi. Că aceștia sunt totdeauna sătui, pe când el se culcă de multeori flămând. Slugile tale îți implinesc nevoile și deaceia le porți grijă. Ci eu zic: Acest sărac îți implinește o mai mare nevoie. El va sta înaintea ta în ziua judecării și te va izbăvi de focul cel veșnic. Gândește că zilele de acum sunt zile pentru a săvârși milostenie și că mila creștină este cea mai bună prietenă a lui Dumnezeu, ea este împărăteasa căreia i-se deschid cu multă ușurință porțile cerului. Gândește că mila nu

de toată istoria miel smerit, apropiat, dar în stare de umilire, oferindu-și neîntrerupt jertfa slavei și a mărireii Sale, lucru pe care lumea nu-l vede dar îl vede Tatăl. Renunțarea la slava Sa în văzul istoriei omenești, această jertfă continuă a sa, lumea o socotește ca o depărtare a Lui, ca o lipsă de prezență a lui Dumnezeu și astfel jertfa Lui devine pentru lume o scandală ce-o poticnește din credință.

Dar omul care crede, vede aci cât de minunat se împacă în coexistența lor prezența lui Dumnezeu în istorie cu libertatea ființelor omenești.

Isus Hristos și-a trăit pe pământ n'a adus nici o silă nimănui. S'a ferit mai ales să îmbrace vre-un rol de dirigător public ca să nu exercite nici cea mai mică silă asupra cuiva. El n'a tulburat astfel istoria în nici una din așezămintele ei de prestigiu și de forță externă. El n'a voit să joace un rol public, creator de istorie, în sensul obișnuit. El a trăit jos, în zona neoficioasă a istoriei, apropiindu-se de oameni fără nici un fel de rol public.

Numai așa se poate trăi omenește autentic, numai așa se poate pătrunde intim și cald între oameni, numai așa se poate trăi cu oamenii ca frate. Dacă I trebuia lui Isus Hristos rol de poruncitor, de stăpân, rol oficial, îl putea avea în cer înfinit mai magnific. Dar în acest rol nu se poate pătrunde la inimi, deși le poate distruge sau înghenunchia.

Isus Hristos a venit să trăiască cea mai plină viață omenească, care e și cea mai nobilă: aceea a iubirii nerăsunătoare, dar care-i tot ce-i mai dulce pe lume. El a venit să comunice oamenilor prin cuvânt și faptă omenească, intim omenească, prin cel mai potrivit cuvânt și faptă omenească — cel neoficial — iubirea Sa dumnezească. Isus Hristos este iubirea dumnezească simțită de El omenește: simțită adecă în smerenie, în respect și bucurie nețarmurită pentru om, în căutarea avidă a omului, a inimii lui; comunicată în graiul omenească vibrând de căldură, de temere că nu va avea răspuns, de slăbiciune izvorâtă din neputința omului de-a trăi fără iubirea altuia; și arătată în faptă omenească, sublim de eroică în jertfirea pentru alții tocmai pentru că biata ființă omenească suportă atât de greu lipsurile și chinurile unei astfel de jertfiri.

Cine poate pătrunde adâncimile minunatei taine a uniunii ipostatic?

I

O Fecioară Precurată, precum prorocii spun,

La plinirea vremii a născut un prunc,
Să fie Mântuitorul nostru, din moarte,
iad și din păcat,

In care neascultarea lui Adam,
Refren: pe noi ne-a aruncat.

De aceea fiți veseli,
Puneți întristările la o parte,
Hristos, Mântuitorul nostru,
Acuma s'a născut.

O altă colindă care m'a impresionat într'un mod deosebit, prin melodia ei mult asemănătoare cu cântecele noastre de leagăn, este următoarea: (prima strofă din trei)

I

O, surorilor, ce putem face,
Ca să apărăm, în această zi,
Pe-acest biet Copil,
Căruia să-I cântăm apoi,
Lully, lully, lully.

Subiectul acesteia, dupăcum, desigur, se vede, sunt câteva femei credincioase, cari vor să apere pe Pruncul Isus, de uci-gașii lui Irod. Refrenul ei: „lully, lully, lully“, repetat după fiecare strofă, are o notă foarte comună, chiar prin pronunțare, cu atât de duiosul cântec de leagăn: „lui lui, lui, cu maica lui“, care a alintat pruncia atâtor dintre noi, la sânul cald și plin de iubire al mamei. Cuvântul englez pentru cântec de leagăn este „lullaby“, care se pronunță „liulebai“. Este deci un cuvânt fonetic, imitând însuși mormurul dulce al cântecului de leagăn.

Unele colinde au caracter alegoric. Una intitulată: „Un boboc de trandafir, înflorit în zăpadă“, înfățișează pe Maica Domnului ca un frumos buciom de trandafir, în care a înflorit un mândru boboc — Pruncul Isus, într'o atmosferă pură și albă de zăpadă, îngerii coborând, păstorii înghenunchind, Magii închinându-se. Toată această colindă este un minunat pastel religios, ce merită toată admirația.

O notă mai veselă, asemănătoare în primele trei strofe cu colinda noastră: „Florile dalbe“, iar în ultimele trei cu „Bună dimineața la Moș-Ajun“, are următoarea colindă (ultima strofă):

Bună gazdă și cinstiți oaspeți,
Ce stați tihniți lângă cămin,
Vă rugăm să vă gândiți,
și la noi copii săraci,

Cari umblăm prin noroi,
Ca să vă bucurăm.

Și acum încă o singură strofă, cu care vom și încheia, dintr'o foarte frumoasă colindă, care arată fiecărui creștin darul ce trebuie și poate să-l aducă Pruncului Isus, la nasterea Lui cea preamărită:

Ce pot eu să-I dau,
Sărac așa cum sunt?
De-aș fi fost păstor,
I-aș fi dat un miel;
De-aș fi fost un mag,
Dar aș fi avut;
Ce pot deci să-I dau?
Îi dau inima mea.

Mirfield, Decembrie 1938.

Pr. D. Veștemean

Colindele și colindatul

(2) Prof. Gh. Maior, profesor

Se duce în staulul oilor. Liniște nu găsește și le osândește și pe ele. Intră într'o peșteră. În ea dă de boi mândcând. Maica Domnului se așează lângă ei pe fân și-i roagă să se liniștească. Și boii cminți:

Jos la iesle se plecară
Se 'nchinară, 'ngenunchiară,
Și suflară de-ajutară,
Și-aburiră și 'ncălziră,
Și durerile 'mblânziră.

De aceea pe boi li binecuvântă:

Fire-ați voi, boi, fericiți,
Și de oameni mult iubiți,
Și de min', de Dumnezeu
Și de sfântul Fiu al meu,
Cu voi să se folosească
Cu voi să se hărănească
Toți creștinii, toți românii,
Să le dați belșugul pâinii.

O colindă foarte interesantă are cuprinsul următor. E în cer. Isus povestește cu Iosif și cu Maria. Intreabă de pățanii din pruncia lui. Și Iosif îi spune, că luându-l pe el și pe Maica Lui a coborât în Ardeal, căutând sălaş la unguri și la sași. Iameni nu l-a primit. Ba sasul a deslegat câinii și i-a asmuțat asupra lor. Și continuă:

Așa dac'am văzut,
La munți te-am suit,

Și te-am pogorât,
În Țara Românească,
— Să se pomenească —

Bine-am nimerit
Bine ne-au primit
(Cutare) om bun,
Om bun și bătrân.
Bine i-a părut.
Dacă ne-a văzut
Afar' a ieșit,
Câinii i-a legat,
P'alții i-a certat,
În cas' ne-a băgat,
La vatră ne-a pus,
Focul ne-a aprins,
Masă ne-a 'ntins,
Și ne-a ospătat,
Și ne-a mângăiat,

În casa acestui român a crescut mare Isus și a locuit până s'a suit la cer, unde îl botează Sf. Ioan, care:

Bun nume ți-a dat,
De Isus Hristos,
Mare Dumnezeu,
Domn al tuturor,
Și-al Românilor.

În altele se arată, că Sf. Petru refuză intrarea în raiu tatălui său, fiindcă pe când fusese birăul (primarul) satului a ținut numai cu bogații; nici pe mamă-sa n'o poate primi, fiindcă pe pământ fusese crăsmăriță și a băgat apă în vin; fratele nu poate fi lăsat să intre în raiu fiindcă n'a fost cu dreptate ca păstor la oi; iar pe sora o re-

s'a introdus în lume pentru cei ce primesc, ci pentru cei ce dau. Darul este al celor ce dau, pentru că lor se revărsă acolo sus o recompensă, în timp ce săracii cari primesc, își cheltuesc aici pe pământ darurile primite». Fiți deci milostivi față de cei săraci, mai ales acum în zilele Crăciunului, iar preotul să premerge cu exemplul și să învețe cu fapta și cu cuvântul săvârșirea carității creștine în parohie.

Sărbătorile sunt totodată prilejuri foarte potrivite, pentruca preotul să cerceteze casele credincioșilor, săvârșind vizite pastorale. Cercetarea copiilor, cercetarea bolnavilor, cercetarea celor înstreinați de biserică și de preot, cercetarea celor săraci și a tuturor credincioșilor din parohie, se poate face cu multă ușurință în zilele Crăciunului. Casele tuturor oamenilor sunt acum pregătite pentru a primi anumiți oaspeți. Preotul e dator să utilizeze acest prilej și să colinde cu scop pastoral toate casele și toate familiile, a căror stare sufletească e de așa natură încât reclamă această colindă. Zilele sunt foarte potrivite acum pentru ca preotul să ducă în casele și în sufletele oamenilor bucuria Nașterii lui Hristos, să ducă nădejde, să ducă mângăiere, să ducă pretutindeni învățătura sfintei evanghelii. Deci preotul conștient de misiunea lui nu va neglija îndeplinirea acestor datorii, știind că e chemat să muncească în zile de sărbători mai mult decât oricând pentru realizarea împărăției lui Dumnezeu.

Crăciunul va fi sărbătorit, cu adevărat creștinește, numai în parohiile acelea în cari preotul își face pe deplin datoria și se străduiește din toate puterile sale să creeze bucurii și înălțări sufletești tuturor fiilor săi duhovnicești. Și numai preotul acela care face această lucrare, a înțeles cu adevărat rostul Sfintei Nașteri și rostul pentru care Dumnezeu l-a pus păstor de suflete în parohie.

Pr. Sp. Cădea
consilier arhiepiscopesc.

Act de mulțumire. Consiliul parohial ort. rom. din Nucet, prot. Sibiului, aduce pe această cale, cele mai vii și călduroase mulțumiri dlui Dr. Ioan Fruma, avocat în Sibiu, care cu ocaziunea trecerii din această viață a bunului său Ioan Fruma fost învățător pens., a donat pe seama sf. noastre biserici suma de 5000 Lei (cinci mii) în scop de a o repara. *Consiliul parohial.*

Pacea creștină

Fie că ne gândim la liniștea și lumina nopții când s'a născut Isus în staulul din Vifleem, fie că ne gândim la cântarea îngerilor: Mărire întru cei de sus... și pe pământ pace... fie că ne gândim la misiunea Mântuitorului de-a împăca lumea cu Dumnezeu, — sărbătoarea Nașterii Domnului este sărbătoarea păcii.

Solie întreit sfântă de pace ne aduce Nașterea Domnului în fiecare an. Pacea este un ideal al timpurilor mesianice, al vremurilor peste cari Domnește prințul păcii, Hristos. An de an aud oamenii solia aceasta biblică și totuși porumbelul păcii este mereu flueraț și hășait de pe lângă căminurile noastre familiare și sociale, naționale și internaționale.

De ce oare evoluiază așa încet adevărurile morale și virtuțile creștine? De ce oamenii fac de dragul păcii cele mai sgomotoase pregătiri de război și de ce oare Liga Națiunilor de pildă, vestitul tribunal de pace internațională este în plin și răsunător faliment?

Din simplul motiv că pacea este mai mult decât o idee sau virtute politică ori diplomatică. Pacea este o idee religioasă și o virtute morală; o problemă, un proces ce nu se rezolvă în ședințele și sentințele tribunalelor, ci în conștiință. Mântuitorul fericește pe făcătorii de pace (Matei 5, 9) și sfătuește pe creștini să nu se părăsască de judecătoria, ci să se împace cu părășul pe cale (Matei 5, 25). Ideea de tribunal, de judecată și pedeapsă aparține mai mult Vechiului decât Noului Testament. Cine se judecă, își apără anumite interese și Evanghelia este deasupra intereselor omenești. Creștinul lucrează totdeauna desintereșat.

Cât de ușor s'ar rezolvă conflictele dintre oameni și dintre popoare, dacă s'ar înțelege și s'ar aplica sincer cuvântul Evangheliei: pacea prin împăcare. Este trist și chiar rușinos să vedem cum și în ce număr mare se părăsesc oamenii, după douăzeci veacuri de creștinătate. O statistică privitoare la numărul proceselor anuale din țara noastră, publicată de curând, ne descoperă un lucru uluitor. Ținând cont că în fiecare proces pe lângă părăș se mai cer cel puțin doi martori, se constată că în România

tot al treilea om este pe pără. Din trei oameni unul se judecă. Așa e la noi, și nici la alții nu credem că e mult mai bine.

Dar în felul acesta cum să fie pace în lume, când între oameni este atâtea război? Atâtea conflicte ce nu se rezolvă creștinește, prin împăcare, ci se judecă pe la tribunale?...

Nu! Pe calea aceasta neevanghelică omenirea nu se va feri. Unde intră cearta în casă, de-acolo norocul iese, — spune proverbul. Și e firesc să fie așa, deoarece unde este rău, nu poate să fie pace. Egoismul și interesul sunt în stare de incompatibilitate morală față de darul păcii.

Creștinul adevărat se lasă mai bine păgubaș (Vezi I Corinteni 6, 1—9), decât să umble pe la procese. Căci așa ne-a vorbit Domnul păcii și așa e bine: «Celui ce voește să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa, și de te va silii cineva să mergi o milă de loc, mergi cu el două» (Matei 5, 40—41).

Aceasta este calea păcii creștine: jertfă și altruism, bun moral al timpurilor mesianice, adevărat tocmai contrar de cum o înțelege, de obicei, lumea.

Revărsă, Doamne, din cerul harurilor tale pe pământ și între oameni duhul păcii și al iubirii creștine, ca voia Ta să fie precum în cer, așa și pe pământ..

Pr. Il. V. Felea

Nr. 13.552/1938.

Comunicat

On. Minister al sănătății și asistenței sociale a făcut apel la public de a sprijini acțiunea de ajutorare a copiilor dela țară și orașe, cari din lipsă de suficientă alimentare și îngrijire sunt expuși peirii. În scopul salvării copiilor s'au înființat comitete județene pentru asistența copiilor.

On. Preoțime e invitată a-și da concursul în această acțiune, explicând credincioșilor rostul ei și îndemnându-i să participe la opera de salvare a copiilor.

Sibiu, din ședința bisericească ținută la 21 Decembrie 1938.

Consiliul arhiepiscopesc

Câteva gânduri la Nașterea Domnului

„Hristos se naște, măriți-L; Hristos din ceruri, întâmpinați-L; Hristos pe pământ, înălțați-vă. Cântați Domnului tot pământul...”

Praznicul Nașterii Domnului aduce în fiecare an bucurie sfântă în sufletele credincioase. În aceste zile o liniște divină se pogoară, în timp ce aducerile aminte miresmuesc duhul omului cu belșugul dragostei de viață.

În Betleemul Iudeii s'a născut Hristos, nu în centrul orașelului, ci la periferia îndepărtată. S'a născut într'un staul, într'o noapte cu stele multe, și cu un vad de lumină aurie, pe care se pogorau îngerii lui Dumnezeu cântând: „Mărire întru cei de sus, lui Dumnezeu, iar pe pământ pace și între oameni bunăvoire”.

Fiul lui Dumnezeu se face Om, se smerește pe Sine pentru a ne ridica în slavă pe noi care ne robisem păcatului. „Inimă înfrântă și smerită”, iată noul duh al vieții în Hristos, iată moua lumină a Betleemului.

Pentru noi, ortodocșii, Crăciunul este cea mai bogată sărbătoare în datini și obiceiuri din bătrâni. Cel mai drag obicei este al colindelor. Solia Nașterii Domnului este adusă în versul lor de micii colindători cari poartă în față îmbujorarea frigului și bucuria colindului.

Prin aceste imnuri religioase poporul și-a manifestat, de-alungul vremii, credința și bucuria. Ele aparțin poeziei populare cu caracter religios și alcătuiesc „cea dintâi fază a civilizației unui neam ce se trezește la lumina vieții”.

Spiritul isteț al neamului nostru a tors prin fusul poeziei aceste colinde, în care ideea religioasă s'a îmbrăcat pentru o răspândire ușoară și pentru veselie sufletească. Colindele, ori cât de variate în formă, au mari asemănări în fond. Ele rămân tezaurul scump, zestrea specifică, și alături de alte tradiții formează manifestările după care se determină coloritul sufletului înaintașilor noștri.

Se impune ca aceste colinde să se păstreze cu notele lor, iar obiceiul colindatului să fie primit pururea între noi în forma lui îngerească ce ne spune:

La sculați, boeri sculați,
Că vă vin colindători
Noaptea, pe la cântători,
Și nu vă vin nici c'un rău
Ci vă vin cu Dumnezeu.

Pr. Gheorghe Șerbu

fuză, că n'a avut purtări plăcute Domnului. Într'o colindă, culeasă de prin părțile Făgărașului se vorbește de aspirarea Românilor de către nemeșii unguri și cere să înceteze iobăgia.

Dar spuneam, că am dat și de vreo trei colinde în care s'ar provoca și la sentimente de răzbunare. Dar și atunci românul găsește motive atenuante și chiar de iertare. Cetesc una caracteristică, pe care am găsit-o în satul Păuca, din ținutul numit „Între Secașe”:

Sus la poarta raiului,
Șede Maica Domnului,
O năframă ține 'n mână,
Și tot plânge și suschină.
Vine îngerii și-o 'ntreabă:
— Dece plângi tu, Maică dragă?
— Cum să nu plâng și suschin?
Că oamenii cum se scoală
Pe față nici nu se spală
Și se duc la făgădău,
Suduie pe Dumnezeu,
Și dacă se 'mbată bine
Mă suduie și pe mine.
Milă mi-i de pruncii mici
Că rămân prea năcăjiți,
Cași trăzni și-ași fulgeră,
Nici unul n'ași mai lăsa.

C. preoți să stea
în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Profetism babilonian

(3) de prof. Dr. N. Neaga

În sfârșit o serie însemnată de povestiri se scoteau din visuri. În Babilon existau adevărate cărți, pentru tâlcuirea visurilor. Pilde: Mânâncă cineva în vis struguri, înseamnă bucurie; mânâncă asfalt înseamnă întristare; mânâncă cărămidă înseamnă desfițare; poartă un munte pe cap, va moșteni avere; cioplește un scaun, o masă, un pat înseamnă nenoroc; încarcă un arc înseamnă proces; primește arpi și sboară, atunci în realitate nu stă pe fundament prea solid.

Reînprospătând această imensă varietate de prevestiri și interpretări, două întrebări, cari se impun în mod imperios, reclamă un răspuns. Cum au ajuns Babilonienii a urmări pretutindenea „omina”, și cum le-a dat atât de variate interpretări?

În ce privește întrebarea întâia, se poate spune în general, că această credință în „omina” își avea principiul în contemplările religioase și concepțiile științifice ale Haldeilor. Ei erau de credința că istoria fiecăruia se desfășoară în conformitate c'o lege hotărâtă, dată de zei, lege, care se află însemnată pe tablele sorții din posesiunea zeului superior, prescrie mersul lumii în toate amănuntele ei. Ei mai erau apoi de părerea, că zeii nu împing pe om în mod fatal spre eve-

nimentele cari aveau să se desfășoare, ci îi oferă anumite semne cari arată înainte cele ce se vor întâmpla.

Ca interpret al voinții divine priveau în primul rând stelele și anume, fiindcă pe acelea le credeau fixate pe partea interioară a bolții cerești, cu scopul de a da destăinuirii asupra viitorului. Iar stelele, le numeau ei „scrisoare cerească”. Cine ajungea să citească acea scrisoare, adică cine cunoștea mișcările și constelațiile corpurilor cerești, acela pătrundea în tainele viitorului, și forma o idee despre legile veșnice ale Universului.

Babilonienii nu s'au oprit însă numai la explorarea aparițiilor siderale, s'au întins cercetările și asupra întâmplărilor de pe pământ, și priveau pe acestea la fel de semne prevestitoare.

O atenție deosebită dădeau, am văzut ficatului. Ficatul purta în limba asiriană numele kabittu, greutate fiindcă el trecea drept cea mai importantă parte din corp. Pe baza studiilor anatomice și psihologice Babilonienii credeau, că nu inima ci ficatul este organul central al trupului, și prin urmare sediul diferitelor manifestări. Această concepție, care este și cea a celorlalte popoare antice, este foarte bine exprimată de Plato când zice: „Ficatul se aseamănă c'o oglindă, care cât timp trăiește animalul, reflectează gândurile și sugestiunea zellor, iar după moarte reține urmele icoanelor imprimate de suflet”.

Dar, care e principiul după care se scotea materialul pentru prevestirea evenimentelor? Citind sentințele oraculelor, nu e greu a recunoaște anumite legi fundamentale la interpretarea materialului. La cele mai multe preziceri materialul se interpreta după bunul plac. Prin aceasta nu este spus că și la preoții balonieni interpretarea se baza pe liberul arbitru, căci noi vedem cu câtă îndărătnicie se credea, în decursul întregii istorii asiro-babiloniene, în aceste prevestiri și în interpretarea lor. Trebuie deci să admitem că aveau o încredere neclintită în arta ghicitorilor, ceea ce presupunem că aceștia interpretau după principii anumite și nu în mod fraudulos sau după bunul plac.

În special juca mare rol legea contrastelor. Se făcea, la interpretare, o strictă deosebire între partea stângă și cea dreaptă, pătura din față și cea din dos, de jos de sus.

Partea stângă trecea de regulă de norocoasă, dreapta de nenorocoasă. Așa din lipsa urechii de stânga se conclusea la o norocire înșeptită, din lipsa urechii drepte la totațata nefericire.

La examinarea ficatului principiul fundamental era că o stare normală e semn bun sau cel puțin indiferent. Foarte multe interpretări se bazau pe o legătură naturală și artistică a idellor. Feluri de acestea întâlnim în toate clasele de omina.

Pentru adevăratul Isus

S'au scurs aproape două milenii, de când Divinitatea, „la plinirea vremii”, și-a deschis cerurile și s'a coborât pe pământ în neprihănită întrupare din Duhul sfânt și din Maria Fecioară, de când Logosul a luat chip de om în persoana lui Isus Hristos. Și totuși, primirea pruncului Isus este și azi așa de im- perioasă și așa de actuală!

Lumea este împărțită în două ta- bere: Credincioși și adoratori ai lui Hristos, și necredincioși și disprețuitori ai lui Isus.

Dumnezeul creștinismului nu este o ficțiune metafizică, ce se proiectează dincolo în transcendență, fără a se in- teresa de immanență. Un Dumnezeu pur de dincolo, n'ar fi un Dumnezeu al vie- ții religioase, ci un Dumnezeu al ab- stracțiunii reci. Dimpotrivă, în creștinism Dumnezeu însuși se coboară între oa- meni, pentru ca să unească cerul și pământul.

Intruparea Logosului este cea mai dulce taină a creștinismului, pentru că nicăiri Dumnezeu nu-i mai aproape de noi; în același timp ea însemnează apo- geul descoperirii lui Dumnezeu față de lume.

Cu toată această descoperire, se adevăresc și astăzi cuvintele sf. Ioan, care zice despre Logosul încarnat: „In lume era..., dar lumea nu l-a cunoscut” [Ioan, I, 10]. În adevăr, mulți înțeleg așa de greșit pe pruncul Isus. Religiu- nea omului modern nu-i în esență cea creștină, ci o religione a revelațiunii generale. Prin această religione viața spirituală a prezentului se situează în afară de sfera bisericii și a teologiei creștine. Ea a făcut din pruncul Isus un „geniu religios”, un fel de primus inter pares, între așa numitele „genii religioase”, care este și rămâne om. Coborât la treapta de om, Isus a fost interpretat de către omul modern din diferite puncte de vedere; astfel s'a născut o întreagă literatură hristologică profană, menită să desfigureze icana pruncului Isus. Ce varietate imensă dela chipul socialist al lui Isus al unui Kautzky până la prezentarea lui Isus Hristos de către Oscar Wilde ca des- coveritor și întemeitor al frumuseții su- ferinții; dela chipul cultural al lui Isus al Teologiei protestante liberale până la paralela dintre Isus și Buddha al lui Schopenhauer, dela mărturisirea plină de venerație a lui Goethe la blestemul de Anticrist pasionat al lui Nietzsche; dela biografiile lui Hristos din mijlocul se- colului trecut, care s'au încumetat să zugrăvească desvoltarea lui Isus mai mult sau mai puțin fără lacune până la acel faimos „Christus-mythe” al unui A. Drews, care reduce figura istorică a lui Isus Hristos la negura mitică. [Cf. D. Emil Brunner, Der Mittler. Zur Be- sinnung über den Christusglauben, Tü- bingen [I. C. B. Mohr] 1927 pg. 49—77]. Mai că nu există nici unul din spiritele conducătoare ale secolului, care să nu aibă speciala lui concepție despre Hristos.

Toate aceste aprecieri nu sânt decât variațiuni ale uneia și aceleași teme: că nu se crede în Hristos; ele văd pe Hristos după trup și nu pe Hri- stos în trup.

În fața acestei stări, datoria bise- ricii ortodoxe este de-a predica, de-a vesti pe Hristos cel adevărat. Aceasta cu atât mai mult, cu cât ceea ce formează specificul creștinismului ortodox, inima sa, este importanța centrală-par- ticulară, pe care o are la noi dogma întrupării. Soteriologia ortodoxă este în esență Hristologie. [Cf. Ștefan Zan- kow, Das orthodoxe Christentum des Ostens, Berlin [Furche-Verlag], 1928, pg. 44 și 47].

Spre deosebire de alte religii, credința creștină este credința în Hri- stos. Nu există altă posibilitate de a fi creștin, decât prin credința în revela-

țiune și împăcare și mântuirea prin Isus Hristos. A fi creștin este identic cu credința în Hristos. Deaceia o Bi- serică ce nu predică pe Hristos, nu este creștină.

Viața ortodoxă are în centrul ei pe Hristos. El este focarul vieții noastre de creștini. Numai pe baza învățăturilor Sale sublime putem clădi o concep- ție de viață sănătoasă și trainică. Hri- stos e norma supremă a vieții, la care trebuie să raportăm toate acțiunile no- stre. De aceea vor rămâne mereu o chemare pentru noi cuvintele: «Căi în

Hristos v'ați botezat, în Hristos v'ați și îmbrăcat!»

În toate veacurile, sufletul neamu- lui românesc a îmbrățișat cu gingășie deosebită pe pruncul Isus; acest su- flet s'a aplecat cu toată dragostea de- asupra leagănului din Betleem. Niciodată, ca astăzi, nu-i mai multă nevoie, ca să fim alături de pruncul „mititel înfășețel”, în involburarea anului care vine. De- aceea să trăim pentru El, să ne dăm cu totul slujbei Sale, să ne uităm pe noi înșine și să ne sacrificăm pentru El. „M'am răstignit împreună cu Hristos; și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește întru mine” [Galateni, II, 20].

Prof. Corneliu I. Sârbu.

Investirea Prea Sfinției Sale Dr. Vasile Stanca episcop al Maramureșului

— Cuvântarea Suveranului și Cuvântarea noului episcop —

Primind din mâna M. Sale Rege- lui cărja episcopală, P. S. Sa episcopul Vasile a rostit următoarea cuvântare:

SIRE, — Se împlinesc tocmai 203 ani, de când s'a stins în Maramureș, cel din urmă Episcop ortodox. Cu moar- tea lui s'a rupt și ultimul zăgaz ce mai rezista acolo, proselitismului catolic. A urmat apoi o lungă perioadă de întu- necime, când inima românească tot mai încet, până la alipirea acestui pământ, atât de românesc, la sânul Ma- mei sale.

Dar n'a fost întotdeauna așa. În- ante vreme, Maramureșul cuib de Vo- evozi români, cu toate prigoanele statului ungar catolicizant, cu toate răpirile și asuprile lacomilor principi calvini, și-a păstrat prin veacuri credința strămoșea- scă și cu ea ființa românească, topite în cursul vremurilor, într'o singură simțire.

Dintre 14 mănăstiri ortodoxe de odinioară, numai în județul Maramureș, șase au fost reședințe de Vlădici. Și din aceste locașuri ale credinței a pornit lumina celor dintâi traduceri în limba română din cărțile sfinte, făcând începuturile ve- chii noastre literaturi bisericești.

Pe lângă prigoane și suferințe, și-a avut deci Maramureșul descălător de țări și clipe de mărire, ce strălucesc în istoria românească ca mândre scîlpiri de soare printre nouri cărunți de furtuni. Spița neamului nostru, cu rădăcini vîn- joase în acest pământ, a rezistat cu voi- ninger și viforului și momelilor, pentru că îngerul său păzitor era sfânta lege stră- bună.

A rezistat până în clipa cea mai dramatică din viața Românilor transil- văneni.

Când, însă, Biserica Romei reușe- ște să atragă la unire cu ea (1700) o parte a Românilor din fostul stat ungar, minunata unitate de simțire religioasă și românească, ce fusese, veacuri de-a rândul, taina cohesiunii și rezistenței sufletului românesc de pe plaiurile ardeleni, se frânge. Se frânge însuși acest suflet.

În special, sârmanul Maramureș ro- mânesc, cu moartea bătrânului Episcop Dosofteiu (1735), care rezistase eroic pre- siunii catolice, rămâne în bătaia tuturor influențelor străine și dușmăniilor politice, ce-i adorm, pe încetul, instinctul de viață românească și-i pregătesc prăbușirea.

SIRE, — La glasul goarnei ve- stitoare a întregirii neamului, Maramu- reșul voevodal, ca și Făt-Frumosul din poveștile noastre, se deșteaptă din somno- lența aducătoare de moarte, și-și caută puterile furate: Simțirea și legea ro- mânească.

Fericitul Părinte al Maiestății Voa- stre i-a trezit simțirea românească, des- robindu-l. Maiestății Voastre V'a fost dată de Pronia cerească binecuvântata menire, de a-i înveșnici, prin iscălitura regească, și vechea țarie, restatornicindu-i Legea străbună în episcopia ortodoxă învială a Maramureșului.

SIRE, — Toată suflarea româ- nească este îndreptățită să privească în această episcopie o nouă fortăreață a su- fletului românesc la granița de miază- noapte a Țării, un blindaj moral pen- tru siguranța acestei granițe. Socotesc, că această voință a fost de față la ză- mistirea ideii de a o înfăptui. Cel puțin în lumina conștiinței mele stăpânește cu deplină siguranță o astfel de convingere, și din ea, îmi închipuiesc, că trebuie să pornească multe îndatoriri episcopale ce au să împodobească șirul nesfârșit al ie- rarhilor români, cari din mila lui Dum- nezeu vor păstori biserica Maramureșului.

Drept aceea, eu, smeritul episcop destinat să încep acest șir de slujitori ai neamului și bisericii sale, în slujba lui Hristos și a Maiestății Voastre voi nă- zui din toate puterile mele trușești și su- fletești, să ridic în Maramureș în slava ei de altădată crucea ortodoxă, cu toată dragostea nesfârșită ce radiază din ea pentru lume. Și prin ea să abat pri- virile concetățenilor mei dela alte orizon- turi, de peste granițe, spre inima Țării, acolo unde pulsează cu vigoare viața ro- mânească, acolo unde din tronul regal Maiestatea Voastră privegheați cu trează înțelepciune asupra propășirii și neștir- birii scumpei noastre patrii și unde I. P. S. Sa, Patriarhul Românilor, se roagă pentru pacea și bunăstarea sfântului no- stru pământ românesc.

Primind din mâna Maiestății Voa- stre cărja de arhipăstor al Maramu- reșului, fac legământ solemn în fața Ma- iestății Voastre și a Țării întregi, că voiu păstori eparhia ce mi s'a încredin- țat, în adevărul acestor convingeri, tot- deauna cu supunere nefățarnică și cu adânc devotament către Maiestatea Vo- stră și cu credință năfrântă către patria mea, România, și către sfânta Biserică dreptmăritoare întemeiată întrânsa.

*Așa să-mi ajute Dumnezeu!
Să trăiți, Sire, în slavă și fericire!
Să trăiască Maria Sa, Mihaiu, Marele Voevod de Alba-Iulia, întrupa- rea nădejdelor noastre din viitor!
Să trăiască și să înflorească Dina- stia română!*

*Cuvântarea M. Sale Regelui:
Prea Sfinția Ta, — Întărind- du-te astăzi ca prim Episcop al reînființatei Episcopii a Maramu- reșului, îndeplinesc o plăcută da- torie către neam și Biserica stră- moșească. Dumnezeuul părinților noștri a hărăzit să fii chemat pen- tru îndeplinirea acestei înalte și grele misiuni de întărire a Ne- amului nostru în acest colț de Țară, unde e atâta nevoie de consoli- dare a elementului românesc.*

Dacă oștirea este chemată să apere granițele Patriei prin jertfa de sânge, Biserica este chemată a le apăra prin întărirea sufle- tească și puterea morală a locui- torilor mărginași ai Țării.

Eparhia ce ți-o încredințez astăzi, dându-ți cărja episcopală, este un semn vădit că, în sufle- tul meu de Suveran și credincios al Bisericii noastre ortodoxe, am o grijă deosebită pentru locuito- rii acestor plaiuri istorice ale Maramureșului.

Nu este o Eparhie bogată, ci una în care oamenii sunt siliți să muncească greu pentru câștigarea pâinei de toate zilele.

Îată o cauză și mai mare, pentru care stabilirea unui înalt ierarh în acest colț de Țară, tre- buie să bucure sufletele oricărui Român.

Grija ce vei pune în chiver- nisirea eparhiei se întinde, peste cele suflețești și bisericești, asu- pra celor lumești ale credincioșilor. Prea Sfinția Ta trebuie să fii un stâlp al propășirii economice și culturale ale regiunii.

Cu cât cinstea de a fi pri- mul care se așează pe scaunul noiei episcopii este mai mare, ca atâta responsabilitatea este mai grea, căci, trebuind să pui teme- lia cea nouă, de țaria ei atárnă tot viitorul spiritual și moral al regiunii.

Prea Sfinția Ta, — Inteme- ierea unui Episcopat Românesc la granița Țării are o înaltă în- semnătate națională, este o nouă piatră de hotar, este o puternică statornicire a neștirbirii frunta- riilor noastre.

Răsfoind filele îngălbenite ale cronicelor noastre vedem, că ori și când au existat zvâcniri de re- deșteptare națională, s'au făcut sforțări de reînființare a acestei eparhii.

În 1391, Voievodul Balce cere la Constantinopol drepturi de Ex- arh pentru ținuturile Maramu- reșului, Sălajului, Arva, Ugocea, Bereg, Ciceiu și Unguraș, în folo- sul Egumenului Mănăstirii Sfântul Mihail din Peri.

Iar în 1600, Mihai Viteazul așează pe Egumenul Tîșmaniei ca Episcop de Muncaci și Maramureș.

Aceste au fost doar laudabile încercări trecătoare. Azi, când România este statornicită pentru totdeauna în marginile ei firești și veșnice, azi când toată suflarea românească se străduiește să re- nască o țară reînviată, această eparhie se înființează pentru tot- deauna.

Îată una din talmăcirile adânci ale istoriei.

La renașterea Maramureșului episcopal ai fost chemat Prea Sfinția Ta, fiu al Munților Apu- seni — născut în munții din inima Transilvaniei — ești chemat să păstorești în munții dela marginea ei, — cunoști deci oamenii de munte, obiceiurile lor, nevoile lor, durerile lor. Aceasta este o primă cheazășie. Studiile ce le-ai făcut, fie în țară, fie peste graniță, și lunga carieră de dascăl, prin care, ai avut în timpuri de răstribite să pregătești sufletele tineretului nea- mului, este a doua.

Prea Sfinția Ta, — Pornești acum cu acest toiag păstoresc, care ți l-am încredințat, pornești pe drum de munte, deci pe un drum pe care te ridici.

Aceasta să fie un semn îm- bucurător că tot într'o înălțare să fie viitorul eparhiei și al Mara- mureșului.

Să te binecuvinteze Cel Atot- puternic în înalta misiune sufle- tească și națională, însoțit de toate urările Mele pentru Prea Sfinția Ta și de toată dragostea Mea pen- tru locuitorii eparhiei!

CUVÂNTUL

Părintelui rector Dr. D. STĂNILOAE în cadrul concertului de colinde, difuzat în 18 Decembrie ora 6 d. a. din catedrala din Sibiu

Suntem din nou în preajma mării-tei și mântuitoarei Nașteri a Domnului. Sufletele noastre se îmbracă din nou în haina gândurilor iubite și a sentimentelor extatic și fericită înfiorează momentul în care lumea pământească va retrăi iarăși coborârea Fiului lui Dumnezeu în sânul naturii omenești.

Evenimentul acesta, care întrece cu mult tot ce s'a petrecut în cursul istoriei omenești, depășind istoria și dându-i un senin, a fost semnal de îngeri, în noaptea cea mai luminoasă din câte s'au pomenit, cu cântări de nesfârșită bucurie și e aniversat deatunci în fiecare an în același duh fiind anunțat de cântările colindelor, înfiripate de glasul nevinovat al copiilor.

Și aceasta cu drept cuvânt, căci Nașterea Domnului e sărbătoarea bucuriei, a celei mai mari bucurii, fiindcă ea a adus nădejdea într-o lume care nu mai îndrăznește să nădăjduiască, și ea aduce în fiecare an sentimentul de scăpare, de ușurare, de încredere nouă, coborând în mijlocul nostru, al greutăților și neajunsurilor noastre, pe însuși Fiul lui Dumnezeu.

Când a mai cântat cerul cu atâta nestăpânită exuberanță ca în acea noapte, când mai cântă pământul atât de neobosiți, de fericiti, din suflet curat vibrând de speranțe și de fericiri negrăite, ca în preajma Crăciunului?

Bucurie, speranță, pace sfântă, totul învăluit într'un sentiment de misterioasă vraje și de mare curățenie, eată ce emană din colinde, din ritmul lor tremurat, din timbrul lor copilăresc și sfelnic, exprimând înșiși starea de suflet ce-o crează apropierea Nașterii Domnului.

Colindând și așteptând Nașterea Pruncului dumnezeesc al tuturor nădejților, ne simțim noi înșine născuți din nou, fiindte fragede și proaspete, curate și cu dor nou de viață, bune și despo-vărate de toată povara greșalelor trecute și a grijilor de viitor.

Și peste toate se întinde această vraje suprafirească ferută din pace, din speranță, din bucurie, din curățenie, această înfățișare de întinerire. Peste natură și peste lucruri, peste timp și peste faptele noastre. Par'că totul e ca în prima zi după creațiune, par'că lumea s'a împărțit și ea de nașterea din peștera Vifleemului, tot pasivul care o înogrea, care o îmbătrânește, care o încovoia, s'a șters. Toată patima inferioară, tot rafinamentul produs de experiența unui suflet îmbătrânit, tot ce-i secular și sarbăd în repețirea lui zilnică, tot ce pare înțelepciune omenească și care nu-i decât viclenia și aroganța aceleiaș îmbătrâniri în rele, înțeterea sau se purifică. Trăim până la Nașterea Domnului într'un timp sfânt, ieșit din legăturile cu timpul comun, înecat în aerul îmbăcșit al necurățeniei spirituale. Trăim în timpul-veșnicie, în timpul-sărbătoare, îmbrăcați cu cerul, duhul lui Dumnezeu înfășurând toate, iar noi gustând tainic și anticipat bucuriile spirituale cele viitoare.

Această pauză de trepădație pământescă, această pauză din trăirea în periferie, în instrăinare de cer și de noi, această înălțare din platitudine în zona purificărilor, înfrăgezirilor, întăririlor și întineririlor sufletești, ne dă putere să purtăm cu altă vigoare, cu altă răbdare și cu un mare idealism lupta răbdării în care trebuie să ne coborâm atât de repede.

Omul care privește cu dragoste o clipă fața lui Isus Hristos, duce altă energie în vâltoarea unei vieți, care se anunță tot mai plină de greutate. El simte că Isus Hristos îl urmărește întărindu-l, încurajându-l.

Isus Hristos vine între noi, adânc în noi, anunțat de graiul colindelor. Să-l primim cu iubire, să-l lăsăm să-și reverse în sufletele noastre toate darurile

și puterile sale căci prin ele se înoiește ființa noastră, se desfundă adâncimile ei, ni se pun la dispoziție comorile ei de putere, de inspirație, de forță transformatoare a lumii.

Tot ce-i patimă și desbinare în noi și între noi să înceteze, căci Isus ne cere iubire nu numai față de El, ci și față de frații noștri. Pacea înseamnă iubire între oameni, încetarea patimilor cari împedecă marile și adevăratele eforturi. Împăciuniți între noi ca frați de sânge și de credință și străniți ca un singur trup și ca un singur suflet în jurul Regelui nostru iubit, să ne deschidem în aceste sfinte sărbători inima pentru a primi în ea nețărmuritele puteri ale lui Isus Hristos pe cari să le folosim cu râvnă neimpufinată la întărirea scumpei noastre Țări.

Iubirea pe care ne-o varsă în suflete Isus Hristos să fie cel mai puternic cheag de înfrățire și de solidarizare între toți fiii neamului nostru, îngrijind ca nici unul să nu sufere, ajutând pe cei lipsiți, întărind pe cei slabi, cei ce au împărțind și celor ce n'au, pentru ca neamul întreg să se arate ca o familie în care domnește cea mai mare iubire.

Numai împlinind această mare pruncă creștină, împlinind în același timp urgentul postulat al naționalismului.

Drumul spre mărirea și fericirea neamului nu e decât unul singur: cel creștin. Isus Hristos e calea fericirii individuale și naționale. Acum când slă să bată la ușa inimii noastre, să-l primim cu florile celor mai alese simțiri și cu declarațiile sincere ale celor mai sfinte hotărâri.

Noua îndrumare politică

— „Frontul Renașterii Naționale” —

Vremea agitației naționale și a luptelor sterpe dintre fiii aceleiași țări a trecut.

Prin proiectul de lege din 15 Dec. 1938 s'a creiat „Frontul Renașterii Naționale”, — organizație politică unică ce va concura la bunul mers al treburilor statului, în atmosfera și ritmul noului regim de refacere al țării.

Această nouă organizație politică are de scop să mobilizeze toate conștiințele românești, pe toți bunii patrioți, în vederea consolidării statului și propășirea patriei.

Toți românii cari au împlinit 21 ani, cu excepția militărilor activi și a membrilor ordinului judecătoresc, au dreptul să ceară înscrierea în „Frontul Renașterii Naționale”, în conformitate cu regulamentul legii și să pună umărul cu însuflețire la carul statului.

Orce altă activitate, decât aceea a „Frontului Renașterii Naționale” va fi socotită clandestină, iar autorii ei vor fi aspru pedepsiți.

Un regulament special va determina condițiunile de organizare și funcționare a noului sistem de guvernare.

Din acest moment s'a pus capăt speranțelor ce le mai nutreau agenții electorali; s'a închis poarta ambițiilor care confundau interesul țării cu interese de partid.

Patria românească nu va mai fi îmbucătățită în partide mari și mărunțele, cu diferiți șefi, cari se certau între sine.

Suntem convinși că toți cetățenii tineri și bătrâni se vor înscrie în „Frontul Renașterii Naționale”, cu un singur gând, într'un singur avânt de înfrățire.

Noua față de cetățeni va menținea nezdruncată legătura dintre Coroană și Țară, completând așezămintele parlamentare, administrative, de care statul va avea trebuință.

Biserica noastră și munca românească

Înainte cu vre-o săptămână, s'a întrunit sub președinția Soveranului un Consiliu de Miniștri care a discutat, printre alte, două probleme de o însemnată acută pentru vremurile pe care le trăim: ocrotirea muncii românești și chestiunea evreiască. Amândouă au legături cari nu pot fi negate și ca atare, rezolvarea celei dintâi e în funcțiune de lichidare cura-oasă și definitivă a celeilalte.

Faptul acesta ne-a determinat în primul rând să cercetăm atitudinea Bisericii ortodoxe române față de munca și muncitorii români. Și încă ceva! Există un anumit soi de oameni tot atât de grabnici la cârtire pe cât sunt de zăbavnici când e vorba să se informeze exact într'o chestiune oarecare, cari bagă vină Bisericii noastre ori decâteori vor să se afle'n treabă, că nu se preocupă de problema muncii românești și n'o promovează pe nici o cale. Nu pentru capacitatea acestora se scriu rândurile de față, — ci pentru mulțumirea acelora cari sunt încredințați că nu există nici o chestiune vitală pentru neamul românesc pe care Biserica noastră să n'o fi sprijinit cu toată tragerea de inimă și din toate puterile ei. Vom limita discuția — din motive lesne de'nțele — la stările de dincoace de Carpați, pe cari le cunoaștem mai bine și cari, sub toate raporturile, era congruent mai rele decât aiurea.

Că Biserica noastră s'a interesat îndeaproape de problema muncii naționale atât înainte, cât și după rotunjirea României — o să arătăm îndată. Deocamdată, trebuie să precizăm că ea nu putea avea din capul locului o atitudine pasivă în această chestiune, cu atât mai vărtos că Biserica ortodoxă română este nu numai o instituție creștină, ci și una națională. Legată cu toate fibrele sufletului ei mare de soarta acestui neam care a trăit și s'a întărit sub scutul ei, Biserica noastră se simțea obligată să îmbrățișeze viața credincioșilor săi în întreg complexul ei și s'o îndrumeze înțelepțește. Acest adevăr l-a tălmăcit în cuvinte optime I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului, la Congresul economic dela Cluj, în 23 Noemvrie 1935. *Judecate în lumina concepției creștine — a șefului I. P. Sf. — stările obștească, ordinea socială din stat și viața obștească în toate aspectele ei, nu-i sunt indiferente Bisericii. Toate aceste stări au o vădită influență și asupra vieții sufletești a neamului. De aceea, instituția sacră se simte obligată să intervină și în desfășurarea vieții economice și sociale. De sigur nu pentru a impune, sau a recomanda măcar soluții practice, uzurpându-și deci competența de specialist pe un tărâm care nu este al ei, ci pentru a crea o atmosferă de dreptate și iubire creștinească, atât de necesară amintitelor soluții pe cari sunt dator să le afle conducătorii vieții economice”* (vezi „Telegraful Român” 1935, nr. 50).

Asta, principial!

Faptic, lucrurile stau cel puțin tot atât de bine.

Biserica noastră și-a dat seama dela început de lipsurile vieții economice a românilor de pe aceste plaiuri, și a căutat să le direagă. Sântem un popor eminamente agricol. La capitolul „meserie și negustorie”, am fost totdeauna deficitar. Aceasta înseamnă că ne-am luat partea cea mai grea de trudă și că banul agonisit la coarnele plugului se aduna în țăraba veneticului ungur sau neamț și în dugheana evreului. Noi n'am avut o pătură burgheză și în consecință, orașele noastre au ajuns să fie altele.

Aici era mult de lucrat. Și Biserica neobișnuită să se dea îndărăt dela treabă, a pus mâna și a ajutat.

Avem aici la Sibiu o „Reuniune a meseriașilor români”, care s'a împărțit ades de sprijinul efectiv al Bisericii. *Fundația Andronic*, pe care o administrează

Consiliul nostru, într'acolo și-a îndrumat ajutoarele pe cari le putea oferi.

Singura școală comercială pe care am avut-o în Brașov până la război — și care a pregătit pe toți conducătorii institutelor noastre bancare din Ardeal, — a fost școala Bisericii ortodoxe române. Oamenii acestei Biserici, deși învălți cu atâtea obligațiuni pe cari li le impunea chemarea lor esențială, și-au făcut totdeauna răgaz și pentru împlinirea concrete în scopul propășirii economice a poporului nostru.

După război, zelul Bisericii noastre pentru atări chestiunii nu s'a răcit. Lupta pentru crearea unei solide burghezii românești — și pentru incurajarea celei existente — departe de-a fi fost sfârșită, trebuia reluată cu puteri noi. Ajunși în Țară mărită, am improvizat în grabă o pătură intelectuală a noastră și am amânat pentru altădată umplerea golului dintre țărâni și cărturari. Greșala a fost îndată de I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, la congresul pomenit, iar preoțimea noastră, potrivit instrucțiunilor ce i s'a dat de autoritățile superioare bisericesti, nu pregetă să îndemne și să sfătuiască poporul, din ușile sf. altar și la vorbă'n drum, să-și dea copiii la meserie. Că doar „meseria-i plug de aur”.

Paralel cu instrucțiunile teoretice, Consiliul nostru arhiepiscopesc din Sibiu ducea o politică tenace și eficace de protejire a muncii românești, încă înainte ca autoritățile laice să fi apucat să se urnească măcar la discutarea problemei. Convins că protecția muncii românești înseamnă înlocuirea unui străin cu un român, el a procedat în consecință. Cele câteva case cu local de prăvălie sau atelier, pe cari le are în plin centrul orașului — adică tocmai acolo unde „vaul” comercial este mai prielnic — au fost nu numai închiriate la meseriași români, ci imbiate deatrecut acestora, făcându-li-se toate inlesnirile posibile. Și cum documentul e totdeauna mai convingător decât vorba, lăsăm să urmeze lista meseriașilor și comercianților români așezați de Consiliul nostru arhiepiscopesc în casele sale, dela 1920 încoaice:

Tablou

de comercianți și meseriași adăpostiți în casele din Sibiu ale arhiepiscopiei noastre dela anul 1920 încoaice.

A) Localuri de prăvălie:

1. Ilie Oraștian pantofar, Piața Unirii Nr. 10.
2. Maria Henteș tutungerie, Piața Unirii Nr. 10.
3. Ioan Tălmăcean frizerie, Piața Unirii Nr. 10.
4. Ștefania Oprescu manufactură, Piața Unirii Nr. 10.
5. Artemiu Trifan croitorie, Piața Unirii Nr. 10.
6. Ilie Banea comerț de ștofe, Str. Regina Maria Nr. 16.
7. Victor Pop farmacist, Str. Regina Maria Nr. 36.
8. Ioan Căliman bonbonerie, Str. Regina Maria Nr. 49.
9. Aurel Joandrea măcelărie, Str. Mitropoliei Nr. 14.
10. Vasile Căpălină comerț de piele, Str. Avram Iancu, Nr. 5.
11. Gheroghe Baciu fabrică de mobile, Str. Șaguna Nr. 14.

B) Atelier, și locuință

1. Nicolae Tălmăcean Atelier de lac, vopsitorie și locuință, Str. Regina Maria Nr. 36.
2. Dumitru Hașegan atelier de pantofar și locuință, Str. Regina Maria Nr. 36.
3. Samoilă Simion atelier de pantofar și locuință, Str. Regina Maria Nr. 49.
4. Petru Mitrea atelier de pantofar și locuință, Str. Regina Maria Nr. 49.
5. Gheorghe Gada atelier de pantofar și locuință, Str. Regina Maria Nr. 16.
6. Ioan Stanciu zugrav, locuință, Str. Brukenthal Nr. 24.
7. Nicolae Borcea vopsitor, locuință, Str. Brukenthal Nr. 24.
8. Ioan Talos atelier de pantofar, Str. Centurvirilor Nr. 23.
9. Gheorghe Baciu tâmplar, locuință, Str. Tribunei Nr. 28.
10. Nicolae Bratu atelier de croitorie, Str. Regina Maria Nr. 16.

Lista e impresionantă. Să se observe, de cunosătorii orașului, așezarea localurilor și să nu se uite că ar mai fi putut

fi plasați și alții, dar n'au vrut sau n'au prezentat minimul de încredere și seriozitate. S'au făcut în această privință constatări triste. Unii meseriași români nu vor să părăsească orașul de jos. Alții își îndepărtează clientela prin felul nu totdeauna potrivit de-a se comporta. Alții deced din pricina risipei pe care o fac în casă, cât ce simt că le merg afacerile. Și în sfârșit, de multeori nu avem pe cine plasa în locul străinilor.

Să ne fie rușine a privi răul pieptiș. Nu! Ci să purcedem degrabă la *educarea* celor ce au înclinări spre meserii, — ca și a aceluia cari nu-și poartă meseria cum trebuie. Tăranii noștri nu-și dau bucurios copiii la oraș, decât ca servitori. De meserii se țin departe și se acomodează tare anevoie cu ele. Dovadă: Celce scrie aceste rânduri a adus din satul lui acum e unul, patru băieți cu șapte clase primare pe cari le-au terminat toți cu media peste 9 și i-a așezat ucenici la arsenalul armatei și la societatea de gaz metan. Mă interesam indeaproape de ei și întreprinderile numite erau mulțumite cum se purtau. Intr'o bună zi, aflu că pe doi din ei i-au dus părinții acasă. Pricina? Li se urase la oraș și au scris acasă că dacă nu vin să-i ducă înapoi, se pun înaintea trenului.

În această direcție mai este mult de făcut. Lucrul acesta îl spunem maicuseamă preoților noastre. Iar pe ceice nu sunt în clar cu atitudinea Bisericii noastre față de munca românească, îi asigurăm că aceasta își vrea exclusiv din cuvântul Evangheliei care zice:

— Nu este bine să iei pâinea copiilor și s'o arunci cânilor (Matel 15, 26).

Mai trebuie să spunem că toți românii de ispravă sunt „copiii” ei? M.

INSTALAREA Prea Sfințitului episcop Vasile al Maramurășului se va face într'un cadru sărbătoresc, în ziua de Joi 29 Decembrie 1938, în orașul de reședință episcopală Sighet.

Asociația „Andrei Șaguna” a clerului ortodox român din Ardeal

Nr. 21/1938.

Comunicat

Delegația de trei, compusă din Președintele Dr. Gh. Ciuhandu, Prot. Consilier Virgil Nistor și Preot Ioan Banda, trimisă de Congresul Preotesc din Timișoara, s'a înfățișat la București în zilele de 13—16 Decembrie a. c. prezentându-se în primul loc I. P. Sfințitului Patriarh Miron pentru a-i exprima omagiul, din prilejul celor 70 de ani de viață, înmânându-i cu o cale Memorii Clerului adresate Patriarhului, Consiliului de Miniștri și Consiliului Central Bisericesc, rugându-l de părintesc sprijin.

De asemeni s'a înfățișat delegația la Prea Sfințitul Episcop Nicolae Colan, Ministru al Cultelor și Artelor, și la dl Mircea Cancicov, titularul Ministerului Finanțelor, căruia i s'au exprimat mulțumirile Clerului pentru îmbunătățirile de până aci și i s'a arătat situația de acum a Clerului și Bisericii ortodoxe române.

În toate locurile, delegația a fost primită cu bunăvoință, rămânând ca ea să prezinte dlui Ministru al Finanțelor un memoriu cu unele concretizări menite a ușura situația preoților, protopopilor și cea a Consilierilor bisericești.

Delegația a avut și bunul prilej de a asista și la actul de investitură Regală a P. Sfinției Sale Episcopului Dr. Vasile Stan al Maramurășului, căruia i s'au făcut cele mai bune urări în numele Clerului ardelean.

Biroul Central

Organizați Reuniuni de femei

Taina Intrupării

— Ieslea lui Isus Hristos strălucește —

Să întoarcem o clipă privirea inimii noastre dela cele pământești și să cugețăm asupra tainei Nașterii Domnului.

Fiul lui Dumnezeu s'a pogorât din cer între noi ca să lăudăm moștenirea fiască. Dumnezeu se face om, ca pe om să-l facă părtaş harului și dumnezeesții firi. (I. Petru 1, 4).

Pe când înainte se credea că ținta noastră omenească este în lumea aceasta, Isus Hristos a binevoit să se nască, spre a ne arăta că binefacerile Intrupării nu au în vedere viața aceasta trecătoare, ci viața cea veșnică.

A binevoit să se nască pe timpul împăratului August cel împăciuitor, spre a ne arăta că într'adevăr Dănsul a împăcat neamul omenesc cu Dumnezeu.

A binevoit să se nască pe timpul robiei poporului israelitean, spre a ne convinge că Dănsul este slobozitorul și izbăvitorul cel promis al neamului omenesc.

A binevoit să se nască sub împărăția stăpânului strein, spre a ne arăta că împărăția Lui nu este din lumea aceasta.

Se naște dintr'o fecioară, spre a ne desluși că El nu se zămislește, nici nu se naște decât în inimile aceluia, cari sunt fecioare duhovnicești, adică ale căror minți și inimi nu s'alpitate nici de lume, nici de deavol, ci de Dumnezeu într'unul Duhul Sfânt.

Se naște curat și sfânt, pentru că nașterea noastră să o sfințească. Se naște dintr'o fecioară logodită cu bărbat, spre arătarea vredniciei și cinstei căsătoriei așezate de Dumnezeu în rai.

Se naște în întunerecul nopții, spre a arăta că Dănsul este adevărata lumină a lumii, care luminează întunerecul. (Tert. 1, 5, adv. Marc.).

Este culcat în iesle, deoarece El este adevărată hrană a sufletului nostru. Se naște între bou și asin, pentru că să readucă la vrednicia cea mai dinaintea pe omul, care prin păcatele sale s'a asemănat dobitoacelor.

Se naște în Vitleem, adică în casa pâinii, pentru că să se aducă pe Sine ca mâncarea cea îmbelșugată a binefacerilor dumnezeesții.

Este primul și unul născut Fiul al Mamei sale pe pământ, deoarece după firea Sa dumnezească este primul și unul născut al Tatălui său în cer.

Se naște sărac și lipsit, pentru că să ne îmbogățească cu bogățiile Sale cerești. (II Cor. 8, 9).

Din cer este trimis un sol spre vestirea acestei mari binefaceri, deoarece nimeni pe pământ nu pricepea măreția ei.

Oștile îngerești se bucură pentru că ne pot avea pe noi, pe oameni, tovarăși la fericirea izvorâtă din intruparea Cuvântului.

Minunea nașterii a fost vestită mai întâi păstorilor, spre a ne arăta că a venit adevăratul păstor al sufletelor, ca să readucă oile cele rătăcite pe calea cea bună. Vestirea bucuriei atât de mari s'a făcut cunoscută mai întâi celor disprețuiți și celor nesocotiți de lume, pentru că să știm că nimeni nu poate fi părtaş la această bucurie, de nu se va nesocoti pe sine chiar însuși în inima sa.

Nașterea aceasta s'a vestit celorce stăteau trei noaptea împrejurul turmei lor, deoarece nu aceia ce dorm în păcatele lor, ci aceia, a căror inimă priveghează cu Dumnezeu, se fac părtași cu astfel de dar.

Oștile îngerești se bucură, deoarece la căderea protopărintelui nostru s'au intristat foarte mult. Slava Domnului s'a arătat în ceruri, a cărei defăimare o caută oamenii pe pământ. Ingerul Domnului ne poruncește să lepădăm orice frică, deoarece s'a născut acela care a înlăturat toate motivele fricei.

Bucurie ni se vestește din cer, deoarece s'a născut întemeietorul și dătătorul tuturor bucuriilor. Bucurie ni se poruncește, deoarece pricina tuturor întristărilor a fost înlăturată.

Se dă mărire lui Dumnezeu întru cei de sus, mărire pe care strămoșul nostru a vrut să o fure prin călcarea neiertată a poruncei dumnezeesții.

Prin Nașterea Domnului s'a redat lumii pacea cea adevărată, deoarece a fost învins celce ne-a ținut robi.

Să alergăm și noi cu păstorii la ieslea Domnului, adică la Biserica, și în scutece, adică în sfințele Scripturi, vom găsi înfășurat pe acest Prunc.

Să păzim și noi cu Fecioara Maria, Maica Domnului, graiurile acestei taine și să pomenim zilnic de ele prin cugetare asupra lor.

Împreună cu îngerii să cântăm și să preamărim și noi pe Dumnezeu, mulțămindu-i de binefacerile de cari a binevoit să ne învrednicească cu nașterea după trup a Fiului Său cel iubit.

Să ne bucurăm și să ne veselim cu toate oștile îngerești, cari împreună cu noi se bucură nespuse de mult. Deci cu cât mai vătos trebuie să ne bucurăm noi, cărora ni s'a născut și ni s'a dat acest Prunc. (Isaia 9, 6).

Dacă Israelitii au întâmpinat cu bucurie și cu strigăte de veselie readucerea sicriului legii Domnului, care era numai tipul și umbra intrupării Domnului, cu cât mai vătos trebuie să ne bucurăm noi, când însuși Domnul, luând trupul nostru, s'a pogorât în mijlocul omenirii!

Avraam s'a bucurat foarte că a văzut ziua Domnului, (Ioan 8, 56) arătându-i-se Domnul numai pe un timp în chipul celor trei tineri. Oare care trebuie să fie bucuria noastră, când Fiul lui Dumnezeu, luând firea noastră, s'a unit cu ea nelepădându-se de ea niciodată?

Să admirăm bunătatea cea nesfârșită a lui Dumnezeu, care, putându-ne noi ridica la El, a binevoit să se pogoare întru noi. Să admirăm puterea cea nemărginită a lui Dumnezeu, care cele două firi așa de îndepărtate una de alta, adică firea dumnezească și cea omenească, a putut să le unească astfel că unul și același să fie Dumnezeu și om.

Să admirăm înțelepciunea nesfârșită a lui Dumnezeu că a putut găsi mijlocul potrivit spre mântuirea noastră, pe care nici îngerii, nici oamenii nu l-au putut găsi. Bunătatea cea nețărnică era jignită, se cerea repararea nemărginită. Omul a jignit pe Dumnezeu, dela om se cerea repararea nesfârșită, precum nici prețul cerut spre îndulcirea dreptății lui Dumnezeu. Deci Dumnezeu s'a făcut om, ca și celce a păcătuit să se răscumpere, și celce este nemărginit să dea prețul nemărginit.

Să admirăm acest mijloc minunat al dreptății și al milei dumnezeesții, pe care nici o făptură nu l-ar fi putut găsi, dacă Dumnezeu nu l-ar fi descoperit, iar după ce l-a descoperit, nici o făptură nu-l va pricepe pe deplin.

Să admirăm nu din curiozitate această mare taină a intrupării Domnului nostru Isus Hristos, ci să ne facem dornici de a cugeta și a pătrunde binefacerile rodnice aduse nouă prin intruparea Domnului. Iar de nu vom putea pătrunde totul, atunci trebuie să mărturisim și mai vătos slăbiciunile puterilor noastre sufletești, decât să ne îndoim cât de puțin de puterea nemărginită a lui Dumnezeu.

Prof. Dr. I. Hradil

La Bibliotecă Arhidiecezană din Sibiu se află

BIBLIA

adică

**Dumnezeiasca Scriptură
a Vechiului și a Noului Testament**

tradusă după textele originale ebraice și grecești de preoții profesori

Vasile Radu și Gala Galaction
din înalta inițiativă a

Majestății Sale Regelui Carol II
Prețul e Lei 120.—, frumos legată. La comanda se alătură Lei 20 pentru spese postale. Contra ramburs nu se trimite.

Dr. Georgia Lucian

fost asistent al clinicilor din Cluj și
Paris specialist în boli și operațiuni de

Nas-Gât-Urechii

Sibiu, strada Regina Maria (fost Cis-
nădlei) Nr. 16, Etaj I. Consultații între
orele 11^{1/2}—13 și 14^{1/2}—18^{1/2}. Telefon 375

INFORMAȚIUNI

Ani mulți cu bine urăm, de Sf. sărbători ale Nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, tuturor abonaților și cetitorilor noștri.

Și maghiarii dela Budapesta se pot schimba! Știe toată lumea că războiul dragostei purtau pe vremuri maghiarii, cu deosebire în capitala țării lor, pentru jidovime. Fiii lui Izrael, făcând pe „bunii” patrioți, erau cei mai desmerdați cetățeni ungari. Situația jidovilor din Ungaria, iată însă că ia o întorsătură surprinzătoare: un nou proiect de lege maghiară înlătură pe jidovi din viața națională: ei vor fi oprți să ocupe funcții publice, și nu mai sunt admisi nici în licee, nici în universități. Afară de acestea, legea va interzice căsătoriile între creștini și jidovi...

Suspendate. Ziarele «Magyar Lapok» și «Néplap» din Oradea au fost suspendate până la rezolvarea cazului judiciar al canonicului dr. Scheffer, directorul acestor ziare, implicat într'un proces contra siguranței statului.

ȘTIRI LOCALE

Răscumpărarea onomastice. Dl Dr. Vasile Bologa, dir. de liceu i. p., a dăruit 300 Lei pentru copiii săraci din parohia ortodoxă Sibiu-Cetate, drept răscumpărare de onomastică și Anul nou.

Răscumpărare. C. Sa Păr. Ștefan Morariu, dir. școlii de cântăreți, răscumpără ziua onomastică cu Lei 300 pe seama Societății ortodoxe naționale a femeilor române exprimându-i-se mulțumiri.

Parastas. Din prilejul împlinirii unui an dela moartea regretatei Eugenia Tordășianu, se va oficia un parastas Marți în 27 Decembrie a. c. (a treia zi de Crăciun), în catedrala din Sibiu, după terminarea serviciului divin.

Mulțumită. Consiliul parohial Sibiu-Cetate, exprimă și pe această cale mulțumiri pentru suma de Lei 9000 donată de răposata Felicia Rațiu — prin doamna Emilia și Dr. O. Rusu — pentru ajutorarea săracilor.

Răscumpărare. Dl Ștefan Duca își răscumpără felicitările de ziua onomastică cu Lei 150 pentru ajutorarea ucenicilor dela meserii.

Reuniunea Culturală Națională a Meseriașilor Români din Sibiu, invită On. public la Concert și Teatru, ce se va aranja Duminecă, la 25 Decembrie 1938 (ziua primă de Crăciun) în sala „Unicum”. Începutul la ora 8 și jum. seara. Dirigentul corului: Dl Prof. Gh. Șoima, — conducerea teatrală: Dl Dumitru Axente. Biletele de intrare se află de vânzare la Bibliotecă Arhidiecezană, și în seara reprezentației la Unicum. Venitul e menit pentru scopurile culturale și filantropice ale Reuniunii, care e vrednică de întregul sprijin al tuturor celorce înțeleg rolul și însemnătatea meseriașilor noștri sibiieni.

Nr. 614/1938. (63) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante Topârcea I, parohie de cl. I-a din protopopiatul Săliște, în baza ord. cons. Nr. 10408/1938 și a hotărârii cons. par. din Topârcea din 16 Oct. a. c. se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:
1. Salar dela stat;
2. Venitele stolare obișnuite în parohie;
3. Jumătate din sesiunea parohială de 17 jug. și din cele 2 cimitire.

Cererile de concurs, însoțite de autorizația P. V. Consiliului arhiepiscopesc și de certificatele de studii, se vor înainta subsemnatului oficiu protopopesc în termenul legal.

Concurenții cu prealabilă incunoștințare a oficiului protopopesc se vor prezenta în biserică, pentru a-i cunoaște poporul.

Săliște, la 18 Noembrie 1938.

Dr. Dumitru Borcia
protopop

Tabla de materii

(Cifrele arată numărul ziarului)

Table with multiple columns listing articles, sections, and page numbers. Includes categories like '1. Articole', '2. Pastorale', '3. Antefileuri', '4. Probleme, comentarii, corespondențe', '5. Recenzii, notițe', '6. Foisoare', '7. Anunțuri', and '8. Necrologuri'.